

МОТИВИ към Решение № 246 от 02.12.2022 г. по ЧНД № 1333/2022 г. по описа на ОС-Бургас.

Производството е по реда на чл. 16 и сл. От Закона за екстрадиция и европейската заповед за арест /ЗЕЕЗА/.

Образувано е по искане на ОП-Бургас по повод постъпила по каналите на Интерпол – писмо № А-10990/23.09.2022 г. на ДМОС – МВР копие от официалната молба на Генералната прокуратура на Руската федерация с № 81/3-593-21 от 20.10.2022 г. за екстрадиция на М.Е. /М.Е./, роден на *****, г. в гр. И., Република Т., притежаващ **** задграничен паспорт № ****, издаден на **** г., валиден до **** г.

В съдебно заседание представителят на ОП-Бургас поддържа искането за екстрадиция на Е.. Счита, че молбата от чуждата държава съдържа всички необходими реквизити, налагащи произнасяне по същество. Счита, че не се налице основанията за недопускане на екстрадиция, както и такива за отказване на екстрадиция, визирани по чл. 7 и 8 от ЗЕЕЗА.

В съдебно заседание защитата представя преведени на български от руски език „От затвора – на война!“, материал от „Amnesty international“, Федерален закон на Руската федерация за изменение в определени законодателни актове на Руската федерация и обявяване за загубили сила на определени разпоредби в законодателните актове на Руската федерация, Решение по дело „Shamayev и други срещу Грузия и Русия“, материали на „Amnesty international“ озаглавени „Дипломатически гаранции срещу изтезания-присъщо грешни, присъщо ненадежни“. Според защитата акцент на преценката дали има основания за отказ за екстрадиция трябва да се постави на чл. 7, т. 5 от ЗЕЕЗА. Според защитата на първо място трябва да постави преценката дали исканото лице може да бъде изложено на реален риск от изтезания или унижително отношение. Защитата счита, че са налице множество доказателства, че в Русия системно се осъществяват изтезания в местата за лишаване от свобода и срещу тези действия държавата не предприема ефективни мерки, което представлява реален риск, несъвместим с изискването по чл. 3 от Европейската конвенция за правата на човека /ЕКПЧ/. Пледира искането от страна на Руската федерация за екстрадиране на **** Гражданин Е. да не бъде уважено, на основание чл. 7, т. 5 от ЕЕЗА.

В предоставената му последна дума, исканото лице моли да не бъде екстрадирано, тъй като е невинен.

Съдът след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

В ОП-Бургас е образувана екстрадиционна преписка ВХ. № 6495/2022 г., по повод получено Постановление изх. № 10589/2022 г. от 23.09.2022 г. по описа на ВКП, отдел „Международен“, с което **** гражданин М.Е. /М.Е./ е

бил задържан за срок от 72 часа, считано от 03:30 ч. на 24.09.2022 г. /датата и часа на изтичане на 24-часовото му полицейско задържане/, с цел обезпечаване на последващата му екстрадиция в Руската федерация. Преписката във ВКП е образувана по повод предадено с писмо рег. № А-10990/23.09.2022 г. на ДМОС-МВР искане от съдебните власти на Руската федерация, изпратено по каналите на Интерпол – Москва, за временно задържане на **** гражданин М.Е. /М.Е./, роден на ***** г. в гр. И., Република Т.. С упоменатото писмо рег. № А-10990/23.09.2022 г. на ДМОС-МВР, ВКП е била уведомена, че исканото лице е издирвано с цел арест и последваща екстрадиция за престъпление по чл. 193.1, част 3, буква „а“ от НК на Руската федерация – извършване на валутна трансакция с цел прехвърляне на средства в чуждестранна валута или валута на Руската федерация към сметки на чуждестранни фирми с помощта на подправени документи.

Със заповед за задържане Д 4069зз/23.09.2022 г. на П. Г. – полицейски инспектор в ГКПП–Малко Търново при ГПУ–Малко Търново, въпросното лице е бил задържан за срок от 24 ч., на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Самоличността на лицето е била потвърдена с експертна справка № 163/23.09.2022 г. на мл. експерт към ГПУ–Малко Търново при РДГП–Елхово. От страна на ДМОС–МВР е било изпратено спешно запитване до Интерпол–Москва с цел потвърждаване издирването на лицето и изпращане на необходимите документи. С писмо рег. № А-11013/23.09.2022 г. на ДМОС-МВР, ВКП е била уведомена за получено съобщение от Интерпол-Москва, в което руските власти са посочили, че потвърждават валидността на международното издирване на исканото лице с цел арест и екстрадиция, както и че ще изпратят официална молба за екстрадиция до компетентните български власти.

С Определение № 927 от 26.09.2022 г. постановено по ЧНД № 1238/2022 г. по описа на Окръжен съд-Бургас, внесеното искане е било уважено, като на основание чл. 13, ал. 7 от ЗЕЕЗА, спрямо М.Е. е била взета мярка за неотклонение „временно задържане“ за срок от 40 дни, на основание чл. 13, ал. 10 от ЗЕЕЗА, мярката „Временно задържане“ за срок от 40 дни бе изменена в „Домашен арест“, която да се изпълнява на адрес гр. Н., обл. Бургас, *****, чрез системата за електронно наблюдение.

На 19.10.2022 г. мярката е протестирана и определението на ОС-Бургас, бе потвърдено с Определение № 201 от 24.10.2022 г. по ВЧНД № 221/2022 г. по описа на АС-Бургас.

С постановление от 28.10.2022 г. на Адм. Ръководител-Окръжен прокурор на ОП-Бургас, на основание чл. 66 от ЗЕЕЗА, вр. чл. 68, ал. 1 от НПК, спрямо М.Е. е била наложена мярка за процесуална принуда „Забрана за напускане пределите на Република България“.

На 02.11.2022 г. в ОП-Бургас е постъпило Постановление изх. № 10589/2022 г. от 02.11.2022 г. по описа на ВКП, отдел „Международен“, с което на основание чл. 14, ал. 2 и 3 от ЗЕЕЗА, вр. чл. 64, ал. 2 от НПК,

исканото лице М.Е. е задържано за срок от 72 часа, считано от момента на фактическото му задържане, с оглед продължаване производството по екстрадиция. В тази връзка, на 02.11.2022 г. в ОП-Бургас е постъпило писмо рег. № 3332/02.11.2022 г. на МП ГДО-РДО-Бургас, от което е видно, че М.Е. е задържан фактически на 02.11.2022 г. в 16:01 часа.

От постановлението на ВКП става ясно, че с писмо № 99-Е-187/01.11.2022 г. на МП на РБ, дирекция „МПСЕВ“, в рамките на 40-дневния срок на постановената от съда временна мярка, по преписката на ВКП е постъпила молба № 81/3-702-21 от 20.10.2022 г. на Генералната прокуратура на Руската федерация за екстрадиция на турския гражданин М.Е.. Молбата е била придружена с останалата изискуема документация по чл. 9, ал. 3 от ЗЕЕЗА – на руски език и в превод на български език.

На 03.11.2022 г. в ОП - Бургас постъпили оригиналните екземпляри на следната документация, както следва:

- писмо № 99-Е-187/22/01.11.2022 г. на Министерство на правосъдието на Република България;
- Официална молба № 81/3-702-21 от 20.10.2022 г. на Генералната прокуратура на Руската федерация;
- Постановление за привличане в качеството на обвиняем от 06.10.2022 г.;
- Решение от 12.05.2021 г. на Никулинския районен съд в гр. Москва за вземане на мярка „задържане под стража“;
- Постановление от 27.04.2021 г. за обявяване на исканото лице за международно издирване;
- Постановление от 12.01.2021 г. за обявяване на исканото лице за федерално издирване;
- запитвания до оперативно-справочните отдели на Зонален информационен център на Главното управление на МВР на гр. Москва, на Информационен център на Главното управление на МВР на Русия за Московска област, както и на Главен информационно-аналитичен център на МВР на Русия;
- Справка за давност за наказателно преследване на исканото лице по наказателно дело № 12001450007000557;
- Постановление от 07.06.2021 г. за отделяне на наказателно дело № 42101450007001143;
- Постановление от 29.05.2020 г.; за образуване на наказателно дело № 12001450007000557;
- Извлечения от Наказателния кодекс на Руската федерация.

Видно от съдържанието на гореописаната документация, наказателно дело № 12001450007000557 е било образувано на 29.05.2020 г. за престъпление по чл. 193.1, ал. 2, б. „а“ от НК на Руската федерация. На 12.01.2021 г. е било повдигнато обвинение на М.Е. /М. Е./ за престъпление по чл. 193.1, ал. 3, б. „а“ от НК на РФ. На 12.01.2021 г. исканото лице е било обявено за федерално

издирване, а на 27.04.2021 г. - за международно.

С Постановление от 07.06.2021 г. от горепосоченото дело е било отделено друго такова - № 42101450007001143, срещу исканото лице, П. И. и неидентифицирани лица за престъпления по чл. 193.1, ал. 3, б. „а“ и „б“ от НК на Руската федерация и по чл. 173.1, ал. 2, б. „б“ от НК на Руската федерация. С Постановление от 06.10.2022 г. М.Е. /М.Е./ е бил привлечен в качеството на обвиняем по наказателно дело № 42101450007001143 за престъпления по чл. 193,1, ал. 3, б. „а“ и „б“ от НК на РФ и по чл. 173.1, ал. 2, б. „б“ от НК на РФ.

От фактическа страна е посочено, че в периода от началото на месец март 2017 г., до 23 март 2017 г., исканото лице съвместно с И. П., В. А. А., А. А. Д. и неустановени съучастници създали престъпна група, с цел извършване на валутни трансакции по сметки на чуждестранни лица с помощта на фалшифицирани документи. На 24.03.2017 г., горепосочените лица незаконно учредили „Т.“ ООД, като представили пред орган, извършващ държавната регистрация на ЮЛ и ЕТ, информация за споменатото дружество, че същото ще се управлява от подставени лица — Я. О. и О. М., които в действителност не са имали намерение да сторят това. В периода от 17.10.2017 г. до 26.07.2018 г., исканото лице съвместно с И. П., В. А. А., А. А. Д. и неустановени съучастници, използвайки реквизитите на „Т.“ ООД, са извършили валутни операции по прехвърляне на средства в чуждестранна валута по сметки на нерезидентни (чуждестранни лица) чрез предоставяне на кредитни организации, притежаващи правомощия на агент за валутен контрол, на документи, съдържащи съзнателно въведена невярна информация за основанията, целите и предназначението на превода. Общата стойност на прехвърлените средства е била 1 499 885 031 рубли и 34 копейки, която представлява особено големи размери по см. на НК на РФ. Нерезидентите са били множество дружества със седалище и адрес на управление на територията на Република Турция. Кредитните институции, пред които били представени документите, са били „Кредит Европа Банк“ АД - в офис „Пролетарское“, находящ се в гр. Москва, както и „Сбербанк“ ПАД - в офис в гр. Москва.

Гореописаните деяния, за които се издирва М.Е. /М.Е./ за провеждане спрямо него на наказателно преследване, са квалифицирани като престъпления по:

- чл. 193.1, ал. 3, б. „а“ и „б“ от НК на Руската федерация - извършване на валутни операции по превод на парични средства в чуждестранна валута или валута на Руската федерация по сметки на нерезиденти чрез използване на фалшифицирани документи от организирана група в особено големи размери, което е наказуемо с „лишаване от свобода“ от пет до десет години и „глоба“ в размер до един милион рубли или в размер на заплатата или друг доход на осъдения за период до пет години или без него;
- чл. 173.1, ал. 2, б. „б“ от НК на Руската федерация - незаконно

учредяване (създаване, реорганизиране) на юридическо лице и представяне пред орган, извършващ държавна регистрация на ЮЛ и ЕТ, на информация, довела до вписване в Единния държавен регистър на юридическите лица на информация за подставени лица, от група лица по предварителен сговор, което е наказуемо с „глоба“ в размер от триста хиляди до петстотин хиляди рубли или в размер на заплатата или на друг доход на осъдения за период от една до три години, или със „задължителна работа“ за срок от сто и осемдесет до двеста и четиридесет часа, или с „лишаване от свобода“ до пет години.

Гореописаното деяние, което е квалифицирано по чл. 193.1, ал. 3, б, „а“ и „б“ от НК на Руската федерация, съответства на признаците на престъпление по чл. 250, ал. 1, вр. с чл. 26, ал. 1 от НК на Р. България, наказуемо с „лишаване от свобода“ от една до десет години и с „глоба“ до двойната сума по превода.

Горната фактология, съдът изведе на база на приобщените по делото писмени доказателства на български език, съпътстващи молбата за екстрадиция, приобщени към производствата във връзка с временното задържане на Е., представените от защитата, както и служебно събраните от съда, като съдът взе предвид изготвения от БХК за настоящото дело доклад от 29.11.2022 г. – за състоянието на човешките права и върховенството на правото в Руската федерация, статия в „Туитър“, статия от сайта „милиет.ком.тр“, доклади от „Амнести Интернешънъл“, закон, за изменение на федерален закон на Руската Федерация, делото Шамаев с/у Грузия и Русия.

Предвид изложеното и на база събрания годеен доказателствен материал, съдът прие от правна страна следното:

Европейската конвенция за екстрадицията от 13.12.1957 г. е приета от Съвета на Европа и цели правното уреждане на условията и процедурите на екстрадиция между подписалите я държави. Р България и Руската федерация са подписали и ратифицирали ЕКЕ и тя е влязла в сила съответно на 01.10.1994 г. за Р България и на 09.03.2000 г. - за Руската федерация. С резолюция, приета на 23 март 2022 г. на заседанието 1429-bis на делегатите на министрите [CM/Res(2022)3], Комитетът на министрите на Съвета на Европа, припомняйки своята предишна резолюция от 16 март 2022 г. и приетото на 22 март 2022 г. от Европейския съд по правата на човека решение относно последиците от прекратяването на членството на Руската федерация в Съвета на Европа в светлината на чл. 58 от Европейската конвенция за правата на човека, реши, че Руската федерация продължава да бъде страна по конвенциите и протоколите, сключени в рамките на Съвета на Европа, с които е изразила съгласието си да бъде обвързана, и които са отворени за присъединяване от трети държави, в което число попада и Европейската конвенция за екстрадицията от 1957 г. Поради това и приложимо в случая право са нормите на ЕКЕ и на ЗЕЕЗА, като част от вътрешното право,

детайлно уреждащо тази материя, тъй като съгласно чл. 28, § 1 ЕКЕ по отношение на териториите, за които се прилага, тази конвенция отменя разпоредбите на всеки двустранен договор, конвенция или споразумение, уреждащи екстрадицията между две договарящи държави.

Разглежданият акт, с който е сезирана българската държава представлява молба за екстрадиция по смисъла на чл. 9 от ЗЕЕЗА и чл. 12, ал. 1 от ЕКЕ, подадена от компетентен орган на молещата държава в писмена форма до съответния надлежен орган в страната ни - Министерство на правосъдието. Към преписката към молбата за екстрадиция са приложени всички изискуеми съгласно чл. 9, ал. 3 от ЗЕЕЗА /чл. 12, ал. 2 от ЕКЕ/, документи в превод на български език /чл. 9, ал. 4 от ЗЕЕЗА/.

Искането за екстрадиция е направено с цел реализация на наказателно преследване спрямо искането лице за престъпления по гореописаното деяние, което е квалифицирано по чл. 193.1, ал. 3, 6, „а“ и „б“ от НК на Руската федерация, съответства на признаците на престъпление по чл. 250, ал. 1, вр. с чл. 26, ал. 1 от НК на Р. България, наказуемо с „лишаване от свобода“ от една до десет години и с „глоба“ до двойната сума по превода.

Изпратени са и извадки от приложимите законови разпоредби, вкл. за давността /чл. 9, ал. 3, т. 2 от ЗЕЕЗА/, от които може да се направи категоричен извод, че престъпленията не са погасени по давност.

Видно е, че спрямо М.Е. е налице постановен изпълним акт на национален съд на молещата държава, за определяне на мярка за процесуална принуда, изискваща задържане под стража - Решение от 12.05.2021 г. на Никулинския районен съд в гр. Москва за определяне на мярка за неотклонение „задържане под стража“. Представени са заверени копия от съдебните актове, с които е обявен за федерално и международно издирване.

Настоящият съдебен състав намира, че молбата с искане за екстрадиция съдържа в достатъчна степен данни за самоличността на исканото лице.

Съобразявайки чл. 17, ал. 5 от ЗЕЕЗА, ОС Бургас намира следното:

Описаните деяния в чуждите съдебни актове съответстват на признаците на престъпления по чл. 250, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, наказуемо с „лишаване от свобода“ от една до десет години и „глоба“ до двойната сума от превода.

Не са налице императивните основания за недопустимост на екстрадицията по чл. 6, ал. 1, т. 1-4 от ЗЕЕЗА. Не се касае за български гражданин, за лице, на което е предоставено убежище, или такова, което се ползва с имунитет по отношение на наказателната юрисдикция на Р България. Липсват доказателства, от които да се обоснове извод, че се касае за лице, което е наказателно неотговорно, съгласно българското законодателство към

момента на получаване на искането за екстрадиция.

Престъпленията, за които е издирван Е. и за които се иска предаването му на молещата държава, не са политически или свързани с такива престъпления или военни престъпления /чл. 7, т. 1 и т. 2 от ЗЕЕЗА/. Той не се търси за да бъде съден от извънреден съд /чл.7,т.3 от ЗЕЕЗА/. В молбата за екстрадиция, приложените към нея документи не може да се изведат данни екстрадицията да има за цел преследване или наказване на лицето, основано на раса, религия, гражданство, етническа принадлежност, пол, гражданско състояние или политически убеждения, вкл. и риск за утежняване на положението му, на някое от посочените основания /чл. 7, т. 4 от ЗЕЕЗА/. Престъпленията, за които се иска екстрадицията му, са криминални по своя характер и не могат обективно да се свържат с неговото гражданство или с някое от обстоятелствата, визирани в чл. 3, т. 2 от ЕКЕ.

В производството по екстрадиция съдът следва да прецени дали ако лицето бъде предадено на искащата държава, то няма да бъде изложено на отношение, противоречащо на чл.3 от ЕКПЧ /водещо решение на ЕСПЧ *Soering v. the United Kingdom, judgment of 7 July 1989*/. В тази връзка съдебният орган на замолената държава е длъжен да провери надеждността на гаранциите от молещата държава относно спазването на стандартите, установени в ЕКПЧ, така както те се тълкуват в практиката на Европейския съд по правата на човека и основните свободи. По начало при съблюдаване принципите на чл. 3 от ЕКПЧ е необходимо в процедурата по предаване на лицето, да се разкрият сериозни и обосновани причини, поради които да се заключи, че в случай на екстрадиция е налице реален риск, лицето да бъде подложено на отношение, противоречащо на чл. 3 от ЕКПЧ. При всяка преценка дали исканото лице би било изправено пред реална опасност от малтретиране в държавата, на която ще бъде предаден, съдът разглежда както цялостната ситуация на правата на човека в тази държава, така и конкретните обстоятелства, свързани с лицето. Действително, Генералната прокуратура на Руската федерация е предоставила гаранции, че Е. няма да бъде подлаган на измъчване, жестоко, нечовешко, унижаващо достойнството видове третиране или наказание, позовавайки се на членове 7 и 14 от Международния пакт за граждански и политически права от 16.XII.1966. Съдът обаче не е освободен от задължението да провери дали предоставените гаранции, при тяхното практическо приложение, са достатъчни за да гарантират, че исканото лице ще бъде защитено срещу риска от отношение, забранено от чл. 3 от ЕКПЧ, особено при наличие на обективни данни за нарушения на правата на човека и върховенството на правото в искащата държава, каквито са установени в Руската федерация от международни неправителствени правозащитни организации и институции. При това положение, съдът трябва да разгледа качеството на дадените гаранции и дали на тях може да се разчита в светлината на практиките в приемащата държава / решение на ЕСПЧ по дело *OTHMAN (ABU QATADA) срещу ОБЕДИНЕНОТО КРАЛСТВО* (Жалба № 8139/09), §§187-189/.

Видно от решението по ANANYEV and OTHERS v. RUSSIA, nos. 42525/07 and 60800/08, 10 January 2012, ЕСПЧ е констатирал съществуването на системни и общи недостатъци в условията на лишаване от свобода в следствените арести / центрове за задържания/ СИЗО/ СИЗО в Руската Федерация. В тази връзка в хода на съдебното производство пред БОС, българският съд изиска допълнителни гаранции от страна на Руската Федерация, че условията на пенитенциарното заведение /център за задържане/, където Е. ще да бъде настанен, ако бъде предаден на руските власти, са в съответствие с чл.3 от ЕКПЧ. До приключване на настоящото производство отговор от Руската федерация на това запитване не бе получен. От друга страна, съдът отчете, че в Комитета на министрите на Съвета на Европа продължават да се разглеждат по процедурата на усилено наблюдение две групи дела, свързани с лоши условия в местата за лишаване от свобода. Това е група дела Калашников срещу Русия (в процедура на наблюдение на изпълнението от 2002 г.), свързана с нечовешки и унижителни условия в следствените изолатори/ СИЗО/ и групата дела Федотов срещу Русия (в процедура на наблюдение на изпълнението от 2006 г.), свързана с нечовешки и унижителни условия в изолаторите за временно настаняване (полицейски места за кратковременно задържане). Тези групи дела са в процедура на усилено наблюдение от дълги години и все още не са изпълнени. Този факт поставя под съмнение дадените от руската страна формални гаранции.

Друг аспект, който съдът следва да провери, е дали при евентуално екстрадиране, Е. би бил изложен на реален риск от изтезания, малтретиране или друго нечовешко отношение в следствения арест. За да провери наличието на риск от малтретиране, съдът следва да разгледа предвидимите последици от изпращането на Е. към страната по местоназначение, като държи сметка за общата ситуация в нея и за специфичните обстоятелства в случая на лицето (виж *Vilvarajah and Others v. the United Kingdom*, 30 October 1991, § 108 in fine, Series A no. 215). За да определи наличието на сериозни и доказани мотиви да се повярва в реален риск от отношение, несъвместимо с член 3 от Конвенцията, съдът се опира на предоставените му доказателства и ако е необходимо, си доставя такива служебно (М.Г. срещу БЪЛГАРИЯ, Жалба № 59297/12, 25 март 2014г.,§76).

За да постанови забрана за екстрадиране, съдът може да основава решението си на наличието на нарушения на правата на човека в молещата държава и въз основа на документи и доклади, изготвени от неправителствени организации - като напр. *Amnesty International*, тъй като това е организация, считана за надеждна на международно ниво.

Видно от доклада на БХК, изготвен за нуждите на настоящето дело, „Състоянието на върховенството на правото в РФ никога не е било цветущо. Но то се е влошило силно през последните 10 години и особено драстично – след военната интервенция в Украйна през февруари 2022 г. „“Сериозен проблем със системата на наказателно производство в Русия е практиката на изтезания и малтретиране по време на задържане“, както и в публичното и

интернет пространство е налице информация от независими журналистически разследвания относно многобройни случаи на изтезания и малтретирания на лишени от свобода в следствени арести. Тази информация съвпада с изложеното в доклада на БХК относно състоянието на местата за лишаване от свобода в Русия. На следващо място, ЕСПЧ многократно е имал повод да констатира тежки нарушения на правата на човека, включително случаи на изтезание и друго нечовешко отношение към лишените от свобода в тази страна и липса на ефективно разследване. Понастоящем в Комитета на министрите на Съвета на Европа продължават да се разглеждат по процедурата на усилено наблюдение групата дела Бунтов срещу Русия (в процедура на наблюдение на изпълнението от 2012 г.), свързана с изтезания и други форми на малтретиране в местата за задържане и липса на ефективно разследване. Изпълнението на решенията по тази група дела е в процедура на усилено наблюдение от 2012 г. от Комитета на министрите на Съвета на Европа като такова не е отчетено до момента.

От материалите, разгледани по-горе, може да се направи обоснован извод, че в Руската Федерация всеки заподозрян в престъпление, задържан под стража в ареста, е изложен на сериозен риск да бъде подложен на изтезания или нечовешко или унижително отношение, обичайно за изтръгване на самопризнания, но понякога и без никаква конкретна цел. Въпреки обстоятелството, че Е. е издирван за криминално, а не за политически мотивирано престъпление, съдът намира, че самият факт, че ще бъде задържан като заподозрян в престъпление в такава ситуация, дава достатъчно основания за страх, че той може да бъде изложен на сериозен риск да бъде подложен на отношение, което противоречи на член 3 от Конвенцията. В своето решение по делото *Chahal v. the United Kingdom* ЕСПЧ е приел, че може да не се разчита на дипломатически гаранции срещу изтезания от държава, в която изтезанията са ендемични или постоянни (вж. *Chahal v. the United Kingdom*, app.no. 22414/93, 15.11.1996 [GC], цитирано по-горе, § 105). В делото *Saadi v. Italy* [GC], app.no. 37201/06, 28.2.2008 [GC] ЕСПЧ е установил, че дипломатическите уверения сами по себе си не са достатъчни, за да осигурят адекватна защита срещу риска от малтретиране, когато надеждни източници са съобщили за практики, към които са прибегвали или толерирани от властите, които явно противоречат на принципите на Конвенцията. Като се има предвид, че практиката на изтезания в местата за лишаване от свобода в Руската Федерация се описва от реномирани международни източници като организирана, повсеместна и систематична, съдът не е убеден, че уверенията от руските власти предлагат надеждна гаранция срещу риска от малтретиране на Е. в следствения арест. Дадените гаранции са заявления от общо естество, при положение, че са налице достатъчно данни, че централните руски власти имат значителни затруднения да наложат спазването на стандартите за защита на правата на човека в местата за лишаване от свобода. В тази връзка, от значение за преценка на надеждността на гаранциите е дали в приемащата държава има ефективна

система за защита срещу изтезания, в това число дали е склонна да разследва твърдения за изтезания и да налага наказания на отговорните лица и дали е склонна да си сътрудничи с международните механизми за наблюдение (включително международни НПО за правата на човека). Видно от доклада на БХК, системата на задържане и на лишаване от свобода в Русия е напълно затворена и извършителите на подобни деяния често остават ненаказани. Този проблем е изрично отразен още в доклада на Комитета на ООН против изтезанието от 2018 г. Въпреки препоръките в този доклад, Русия не е ратифицирала Факултативния протокол към Конвенцията против изтезанията на ООН и не е създала независим Национален превантивен механизъм против изтезанията. В доклада си от 2018 г. Комитета на ООН против изтезанието в т. 27 е дал препоръка на Руската Федерация, че държавата трябва да гарантира, че всички лица, особено лишените от тяхната свобода, имат подходящ достъп до независим механизъм за подаване на жалби, чрез които могат да предават поверителни твърдения за изтезания или малтретиране на независим разследващ орган, но тази препоръка също не е изпълнена. От изложеното е видно, че не може да се разчита на независимо и ефективно разследване от страна на националната власт на случаи на малтретиране на лишено от свобода.

С резолюция, приета на 23 март 2022 г. на заседанието 1429-bis на делегатите на министрите [СМ/Res(2022)3], Комитетът на министрите на Съвета на Европа, реши, че Руската федерация престава да бъде високодоговаряща страна по Европейската конвенция за правата на човека на 16 септември 2022 г. Това ще препятства юрисдикцията на Европейския съд по правата на човека по индивидуални жалби за нарушени права по Конвенцията от граждани на Русия. Отделно от това, Комитетът за предотвратяване на изтезанията и нечовешкото и унижително отношение или наказания на Съвета на Европа /СРТ/ няма да може да осъществява периодичните си визити на местата за лишаване от свобода в тази страна. В допълнение, на 07.06.2022 г. Руската Държавна дума прие окончателно на второ и трето четене закон, според който решенията на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ), издадени след 15 март 2022 г., не подлежат на изпълнение в Русия, както и решенията на ЕСПЧ вече няма да бъдат основа за преразглеждане на решения, взети от руски съдилища. По този начин се изключва възможността за външен контрол върху спазването на правата на задържаните в местата за лишаване от свобода, респективно невъзможност за независим международен контрол върху дадените от руската държава гаранции. Препятства се всякаква възможност за международно разследване на твърдения за нарушения на човешките права в Руската Федерация, на което и да било лице, лишено от свобода в пенитенциарна институция в Руската Федерация. През април 2022 г. с решение на Общото събрание на ООН Руската федерация бе отстранена и от Съвета по правата на човека към ООН.

Изложените по-горе факти сочат на сериозни основания за предположение,

че исканото лице може да бъде подложено в Руската Федерация на насилие, изтезания или жестоко, нечовешко или унижително отношение в нарушение на чл. 3 от ЕКПЧ и не са гарантирани правата му съгласно изискванията на международното право /чл. 7, т. 5 от ЗЕЕЗА/, като същевременно липсва какъвто и да било ефективен механизъм за контрол по спазване на дадените от руската страна гаранции, че това няма да се случи.

С тези аргументи съставът на ОС Бургас реши, че е налице основанието по чл.7,т.5 от ЗЕЕЗА за отказ от екстрадиция, което налага отхвърляне на искането за екстрадиция.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.